

Ár 2015, fimmtudaginn 30. apríl, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 81/2014**:

M
gegn
F.

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefnd sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 25. júní 2014, með kvörtun sóknaraðila, dags. 20. júní 2014. Sóknaraðili kom að viðbótargögnum til nefndarinnar með bréfi dags. 18. júlí 2014. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 26. júní 2014, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 15. ágúst 2014. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 19. ágúst 2015, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 25. ágúst 2014. Viðbótargögn sóknaraðila bárust varnaraðila með bréfi dags. 29. september 2014. Með bréfi dags. 24. október 2014 bárust athugasemdir frá varnaraðila. Óskaði var eftir frekari útskýringum frá sóknaraðila, dags. 9. febrúar 2015. Viðbótarathugasemdir frá sóknaraðila bárust dags. 19. mars og enn frekari athugasemdir og útreikningar þann 30. mars 2015.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar dags. 30. apríl 2015.

II.

Málsatvik.

Þann 14. febrúar 2005, var bílasamningur nr. X, undirritaður milli FF, sem leigusala, og sóknaraðila, sem leigutaka. Hið leigða var bifreiðin A. Leigutími var frá dags. 14. mars 2005 til 14. febrúar 2012. Samningsfjárhæð var 1.830.769 kr. Samningurinn var gengistryggður miðað við 40% EUR, 25% USD, 15% JPY og 20% CHF.

Þann 1. nóvember 2007, var bílasamningnum nr. X, skuldbreytt og gerður nýr bílasamningur um kaupleigu nr. Y, sem greiddi upp lán nr. X. Hið leigða var bifreiðin A. Leigutími var frá dags. 1. desember 2007 til 1. nóvember 2013. Samningsfjárhæð var 1.187.908 kr. Samningurinn var gengistryggður miðað við CHF 50% og 50% JPY.

Þann 23. febrúar 2009 og 18. ágúst 2009, var gert samkomulag um skilmálabreytingu og skuldbreytingu á bílasamningi nr. Y.

Þann 10. nóvember 2009, óskaði sóknaraðili um greiðslujöfnun á bílasamningi nr. Y.

Þann 31. desember 2010, var bílasamningur nr. X endurreiknaður í samræmi við dóma Hæstaréttar nr. 92/2010, 153/2010 og 471/2010 og ákvæði laga nr. 151/2010 sem meðal annars breyttu ákvæðum laga nr. 38/2001. Við endurútreikninginn myndaðist inneign á veltureikningi að fjárhæð kr. 550.483. Með bréfi dags. 12. maí 2014, tilkynnti varnaraðili sóknaraðila um leiðréttan endurútreikning lánsins, með hliðsjón af dómum Hæstaréttar í málum nr. 600/2011, 464/2012 og 50/2013 og nam inneign eftir leiðréttingu kr. 5.182.

Þann 31. desember 2010, var bílasamningur nr. Y endurreiknaður í samræmi við dóma Hæstaréttar nr. 92/2010, 153/2010 og 471/2010 og ákvæði laga nr. 151/2010 sem meðal annars breyttu ákvæðum laga nr. 38/2001. Eftirstöðvar sammings fyrir endurreikning voru kr. 2.240.962, en eftir endurreikning voru þær kr. 940.240. Með bréfi dags. 3. júní 2014, tilkynnti varnaraðili sóknaraðila um leiðréttan endurútreikning lánsins með hliðsjón af dómum Hæstaréttar í málum nr. 600/2011, 464/2012 og 50/2013. Eftirstöðvar sammings fyrir endurreikning voru kr. 605.588. Staða lánsins eftir endurreikning var kr. 292.403, þar af höfuðstóll að fjárhæð kr. 282.294 og áfallnir ógreiddir vextir að fjárhæð kr. 10.110.

Þann 6. október 2011, var FF sameinað varnaraðila og tók varnaraðili þá yfir réttindi og skyldur FF.

Með tölvupósti dags. 23. maí 2013, sendi sóknaraðili yfirlýsingu þar sem því var lýst yfir að vegna dómsmála hefði sóknaraðili ákveðið að bíða eftir niðurstöðum þeirra dóma og endurútreikninga lánsins að þeim dómum gegnum.

Með tölvupósti, dags. 2. júlí 2014, óskaði sóknaraðili eftir upplýsingum um hvenær von væri á að endurútreikningur á láni nr. Y, yrði leiðréttur. Með tölvupósti, dags. 4. júlí 2014, fékk sóknaraðili þær upplýsingar frá varnaraðila að búið væri að leiðrétta endurútreikning láns, sbr. bréf þess efnis til sóknaraðila, dags. 3. júní 2014.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili byggir kröfu sína í fyrsta lagi á því að varnaraðili viðurkenni að sóknaraðili sé skuldlaus við varnaraðila og jafnframt að umrætt lán sé uppgreitt. Í öðru lagi að varnaraðili afhendi sóknaraðila fullnaðarkvittun fyrir uppgreiðslu lánsins. Í þriðja lagi að varnaraðili afhendi sóknaraðila afsal fyrir bifreiðinni A. Sóknaraðili hefur lagt fram endurmat á útreikningi á stöðu umrædds láns og krefst sóknaraðili þess að staða lánsins verði leiðrétt í samræmi við þá útreikninga.

Sóknaraðili telur að þær tafir og einkum sú óvissa sem staðið hafi yfir varðandi útreikning lánsins og innheimtu á eftirstöðvum þess, hafi valdið sóknaraðila verulegum óþægindum og óhagræði. Einnig hafi það haft í för með sér kostnað fyrir sóknaraðila að hafa gætt réttar síns gagnvart varnaraðila, þar á meðal við að hafa aflað upplýsinga um allan greiddan kostnað og hafa staðið straum af endurútreikningum á eigin vegum.

Sóknaraðili telur að með óhóflegum drætti á endurútreikningi, hafi varnaraðili verið að búa til skuld sem varnaraðili komi nú til með að innheimta hjá sóknaraðila. Sóknaraðili telur að yfirlýsingar varnaraðila þess efnis að lán sem hafi verið í vanskilum, hafi verið reiknuð út seinna en hin, hafi verið eitthvað sem hafi valdið

sóknaraðila miklum áhyggjum og telur að í þeirri yfirlýsingu varnaraðila hafi falist mismunun á viðskiptavinum.

Sóknaraðili telur sig hafa borið fram kvörtun sína við varnaraðila um leið og dómur hafi fallið um ólögsmæti gengislána og þegar að varnaraðili hafi gefið út yfirlýsingu um að endurútreikningur myndi fara fram. Sóknaraðili telur sig hafa sent ótal pósta, heimsótt útibú varnaraðila og verið í sambandi við talsmann viðskiptavina varnaraðila og hafi borið fram fyrirspurnir um hvenær hafi mátt vænta endurútreiknings. Sóknaraðili telur að svör varnaraðila hafi alltaf verið þau sömu við fyrirspurnum sóknaraðila.

Hvað varðar frávísunarkröfu varnaraðila, þá telur sóknaraðili að það sé engin sjáanleg ástæða til staðar svo að málinu verði vísað frá, heldur krefst efnislegar úrlausnar. Sóknaraðili telur að kröfurnar séu alls ekki óskýrar, heldur þvert á móti, þar sem sóknaraðili hafi lagt fram útreikninga, kröfum sínum til stuðnings.

Samkvæmt þeim útreikningum sem sóknaraðili hafi látið gera á bílasamningnum nr. X og nr. Y, hafi niðurstöður endurútreiknings ekki samsvarað varnaraðila, því að heildarlántökukostnaður hafi numið kr. 604.354 og 7,47% árlegri hlutfallstölu kostnaðar. Sóknaraðili telur að þessu hafi hinsvegar ekki borið saman við upphaflegar forsendur samnings nr. X, sem hafi haft í för með sér heildarlántökukostnað kr. 377.314 og sem svarað hafi til 5,76% árlegrar hlutfallstölu kostnaðar. Þessu hafi ekki heldur borið saman við forsendur hins síðari samnings nr. Y, á þá leið að heildarlántökukostnaður hafi verið 169.380 kr. og hafi svarað til 4,60% árlegrar hlutfallstölu kostnaðar.

Framlagðir útreikningar hafi sýnt nokkrar mismunandi aðferðir við endurútreikninga, en sóknaraðili hafi einkum viljað vísa til þeirra niðurstaðna sem tilgreindar hafi verið samkvæmt aðferð sem auðkennd hafi verið sem „2) *Endurmat samkvæmt lánskostnaði - Árleg hlutfallstala kostnaðar (reiknuð)*.“ Með þeirri aðferð hafi greiðslur og afborganir verið reiknaðar miðað við vaxtaígildi sem hafi svarað til sömu árlegrar hlutfallstölu kostnaðar. Samkvæmt þeim útreikningi hafi eftirstöðvar lánsins m.v. 1. ágúst 2014, átt að vera 97.544 kr., til þess að hafa gefið sömu árlega hlutfallstölu kostnaðar og þá sem reikna hafi mátt út frá forsendum hins upphaflega samnings nr. X og greiðslum sem hafi verið inntar af hendi síðan þá, en 142.829 kr. út frá forsendum síðari samningsins nr. Y.

Sóknaraðili telur að umræddir bílasamningar falli undir þágildandi lög um neytendalán nr. 121/1994, auk þess að teljast til neytendasamninga í skilningi sérákvæða 36. gr. a-d. laga um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa nr. 7/1936. Sóknaraðili telur einnig að samkvæmt 1. mgr. 14. gr. laga um neytendalán nr. 121/1994, sé lánveitanda eigi heimilt að krefja neytanda um greiðslu vaxta eða annars lántökukostnaðar sem ekki séu tilgreindir í lánssamningi. Einnig að samkvæmt 2. mgr. sömu greinar, sé lánveitanda eigi heimilt að krefjast greiðslu frekari lántökukostnaðar en tilgreindur hafi verið í samningi skv. 4. tölul. 1. mgr. 6. gr. og sé árleg hlutfallstala kostnaðar, sbr. 5. tölul. 1. mgr. 6. gr., of lágt reiknuð sé lánveitanda eigi heimilt að krefjast heildarlántökukostnaðar sem hafi gefið hærri árlega hlutfallstölu kostnaðar. Sóknaraðili telur að af þessu hljóti að leiða sú ályktun að varnaraðila hafi eigi verið heimilt að innheimta meiri kostnað sóknaraðila en hafi verið kynntur í þeim upplýsingum sem fylgdu með lánssamningi, eða sem sóknaraðila hafi mátt vera ljóst hver hafi átt að vera samkvæmt þeim, sbr. 3. mgr. sömu greinar.

Sóknaraðili telur að þær fjárhæðir sem varnaraðili hafi gert kröfu um að sóknaraðili greiði sér samkvæmt endurútreikningi varnaraðila á grundvelli ákvæða laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001 og með hliðsjón af dómum Hæstaréttar

um fullnaðarkvittanir, séu umtalsvert hærri en kostnaður sá sem hafi mátt ráða af viðkomandi samningum, án tillits til hinna ólögsmætu verðbreytingarákvæða. Þennan aukna kostnað telur sóknaraðili aftur á móti að varnaraðila sé ekki heimilt að innheimta eða krefja sig um greiðslu á eftirstöðvum umfram forsendur lánessamninga, meðal annars með hliðsjón af 2. máls. 2. mgr. 14. gr. laga nr. 121/1994.

Sóknaraðili býður fram sáttatilboð þess efnis að mál þetta verði leitt til lykta með því að varnaraðili lækki eftirstöðvar þær sem sóknaraðili hafi verið krafinn um greiðslu á vegna samningsins nr. Y um helming, það er frá 292.403 kr. í 146.202 kr. frá og með dagsetningu erindis þessa þann 25. ágúst 2014, sem skiptist á fjóra mánaðarlega gjaldþega hédan í frá, ásamt skaðabótavöxtum samkvæmt 8. gr. laga um vexti og verðtryggingu nr. 38/2001.

Með viðbótarathugasemdum sóknaraðila dags. 30. mars 2015, ítrekar sóknaraðili fyrri kröfugerð. Varnaraðili byggir á því að samkvæmt útreikningum frá varnaraðila á báðum bílasamningunum hafi verið til staðar inneign á samningi nr. X, að fjárhæð kr. 5.281 miðað við 12. maí 2014, en á samningi nr. Y hafi eftirstöðvar verið kr. 292.403 miðað við 3. júní 2014. Samkvæmt þeim óháða útreikningi sem sóknaraðili hafi látið gera fyrir sig samsvari þessar niðurstöður því að heildarlántökukostnaður hafi numið kr. 604.354 og 7,47% árlegri hlutfallstölu kostnaðar. Því hafi engan veginn borið saman við upphaflegar forsendur, hvorugs framangreindra samninga. Frá því að varnaraðili hafi endurreiknað samning nr. Y, þann 3. júní 2014, hafi sóknaraðili greitt alls átta sinnum af samningnum til varnaraðila. Þess vegna hafi sóknaraðili látið gera fyrir sig nýjan útreikning þar sem tekið hafi verið tillit til þessara viðbótargreiðslna. Sá útreikningur hafi verið byggður á því að burtséð frá því að gengistrygging samningsins hafi reynst ólögsmæt hafi slíkur samningur um neytendalán, þrátt fyrir það, haldið gildi sínu að öðru leyti. Þar sem þær tölulegu forsendur hafi verið miðaðar við fast gengi vísitöluviðmiðs og vaxta, séu þær í raun óháðar gengistryggingu samningsins. Þannig sé ekkert sem standi í vegi fyrir því að þær forsendur verði lagðar til grundvallar, þó svo að gengistryggingin hafi verið felld brott.

Samkvæmt endurútreikningi sóknaraðila hafi lánið því verið greitt upp að fullu ásamt áföllnum kostnaði þann 12. desember 2014 og með greiðslu að fjárhæð kr. 27.277. Þar að auki hafi sóknaraðili greitt tvær greiðslur frá ársbyrjun 2015 og hafi því alls ofgreitt kr. 58.522 þann 3. febrúar 2015. Varnaraðili hafi engu að síður krafðið sóknaraðila um viðbótargreiðslur umfram þessar forsendur, sem sóknaraðili telur að hafi verið óheimilt. Samkvæmt 14. gr. laga nr. 121/1994 sé kveðið á um að lánveitanda sé eigi heimilt að krefjast greiðslu frekari lántökukostnaðar en tilgreindur sé í samningi. Þar sem það sé ekki heimilt, telur sóknaraðili að skyldum sínum samkvæmt samningnum sé í raun lokið, þ.e. að lánið sé uppgreitt. Sóknaraðili geri því þá kröfu að þetta verði viðurkennt og samkvæmt því verði varnaraðila gert að gefa út fullnaðarkvittun og afsal fyrir bifreiðinni A, sem getið sé um í bílasamningnum. Þá byggir sóknaraðili jafnframt á því að hvergi í samningi aðila sé kveðið á um veðsetningu bifreiðarinnar, og að þar sem kaupverðið sé í raun að fullu greitt ásamt umsömdum lánskostnaði, þá sé bifreiðin jafnframt réttmæt eign sín.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili telur að kröfur sóknaraðila séu með öllu óljósar í ljósi málsatvika og krefst þess að öllum kröfum sóknaraðila verði vísað frá, sbr. 5. og 6. gr. samþykktta fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Varnaraðili byggir aðallega á því að samkvæmt 5. gr. sé það skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns eða hafi ekki tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því að viðskiptamaður hafi lagt málið fyrir fjármálafyrirtæki. Að mati varnaraðila sé þetta skilyrði ekki uppfyllt, þar sem sóknaraðili hafi ekki beint kröfum sínum að varnaraðila og þeim hafi verið hafnað. Varnaraðili telur að í þeim tölvupóstum sem hafi verið lagðir fram í málinu, séu einungis settar fram fyrirspurnir um hvenær leiðréttur endurútreikningur á lánessamningum sóknaraðila yrði væntanlegur, en ekki kröfur á hendur varnaraðila. Þá telur varnaraðili að leiðréttur endurútreikningur á umræddum lánessamningum sóknaraðila, dags. 12. maí og 3. júní 2014, hafi ekki falið í sér höfnun kröfu sóknaraðila, þar sem sóknaraðili hafi gert umræddar kröfur fyrst á hendur varnaraðila í kvörtun sinni til nefndarinnar, dags. 25. júní 2014.

Einnig byggir sóknaraðili á því að samkvæmt e-lið 6. gr. fyrrgreindra samþykktta, fjalli nefndin ekki um mál sem séu það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar. Varnaraðili byggir á því að kröfugerð sóknaraðila sé í heild svo óskýr að varnaraðili telur að hún sé ekki tæk til úrskurðar. Varnaraðili telur að sóknaraðili hafi hvorki útskýrt þá útreikninga sem lagðir séu fram til stuðnings kröfum, né hafi gert skýra og rökstudda kröfu um að einhver tiltekin atriði í fyrirbyggjandi útreikningum varnaraðila, dags. frá 12. maí og 3. júní 2014, hafi verið reiknuð með öðrum hætti en varnaraðili hafi gert, eða að um lánessamninga sóknaraðila fari með öðrum hætti en samkvæmt fyrirbyggjandi dómafordæmum. Þannig hafi sóknaraðili lagt það í hendur nefndarinnar að meta hvaða endurútreikningsaðferð beri að leggja til grundvallar en „*sóknaraðili [vill] einkum vísa til þeirra niðurstaðna sem tilgreindar eru samkvæmt aðferð sem auðkennd er „2) Endurmat samkvæmt lánskostnaði - Árleg hlutfallstala kostnaðar (reiknuð)“*. Varnaraðili telur að þessi framsetning sóknaraðila sé afar villandi og komi óhjákvæmilega niður á vörnum varnaraðila. Einnig telur varnaraðili að sóknaraðili hafi ekki rökstutt á hvaða grundvelli hún telji heimilt að endurreikna lánessamningana saman sem einn samning, en að mati varnaraðila sé ljóst að um tvo sjálfstæða lánessamninga sé að ræða.

Jafnframt telur varnaraðili að óljóst sé hvort sóknaraðili telji sig eiga inneign hjá varnaraðila eða hvort hún standi í skuld við hann. Því samkvæmt kröfugerð sóknaraðila hafi hún miðað við inneign hjá varnaraðila. Hins vegar hafi sóknaraðili sagt í bréfi, dags. 25. ágúst 2013, að „*sóknaraðili geri ekki kröfu um annað en að varnaraðila verði gert að hafa útreikningi á eftirstöðvum lánsins sem um ræðir, og þar með skuld sóknaraðila, með lögmaetum hætti*“. Í bréfinu hafi sóknaraðili jafnframt sagt: „*Samkvæmt þeim útreikningi ættu eftirstöðvar lánsins m.v. 1. 8. 2014 að hafa verið 97.544*“. Sóknaraðili telur þetta vekja upp spurningar um framangreinda útreikninga sóknaraðila.

Enn fremur virðist sem að í kröfum sóknaraðila hafi meðal annars falist að varnaraðili hafi átt að bæta meintan „*fjárhagsskaða sem bankinn hefur valdið [sóknaraðila] með óhóflegum drætti útreikninga*“, en sóknaraðili hafi í því sambandi einungis vísað til þess að þær tafir og sú óvissa sem staðið hafi um langa hríð varðandi útreikning lánsins og innheimtu á eftirstöðvum þess hafi valdið sér verulegum óþægindum og óhagræði. Jafnframt hafi það haft í för með sér kostnað fyrir sóknaraðila að gæta réttar síns gagnvart varnaraðila, þ. á. m. við að hafa aflað

upplýsinga um allan greiddan kostnað og að hafa satðið straum af endurútreikningum á eigin vegum. Varnaraðili telur að hvergi sé að finna nánari skýringar eða eftir atvikum útreikninga fyrir umræddri fjárhæð sem meint tjón sóknaraðila nemi og því sé ekki ljóst á hverju sóknaraðili hafi byggt þá kröfu sína að viðurkennt hafi verið að umrætt lán hafi verið uppgreitt. Varnaraðili telur því að ómögulegt sé að taka til varna í málinu. Í ljósi alls framangreinds telur varnaraðili skilyrði ákvæðis 1. máls. e-liðar 6. gr. samþykkt fyrir úrskurðarnefndina uppfyllt í málinu.

Til vara krefst varnaraðili þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að endurreikningi varnaraðila á bílasamningum sóknaraðila nr. X og Y.

Varnaraðili krefst þess að öllum kröfum sóknaraðila verði vísað frá, sbr. 5. og 6. gr. samþykkt fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Samkvæmt 5. gr. samþykkt, er það skilyrði fyrir meðferð nefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns eða hafi ekki tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því að viðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálafyrirtæki.

Ljóst er að ágreiningur liggur fyrir meðal aðila. Af gögnum málsins verður að telja að sóknaraðili hafi borið ágreininginn undir varnaraðila þrátt fyrir að ágreiningnum hafi í raun ekki verið formlega hafnað. Tölvupóstsamskipti liggja fyrir á milli aðila, þar sem sóknaraðili óskar ítrekað eftir leiðréttum endurútreikningi á umræddum bílasamningi.

Í 6. gr. samþykkt, er kveðið á um hvers konar mál sem nefndin fjallar ekki um. Samkvæmt e-lið greinarinnar fjallar nefndin ekki um mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar.

Sóknaraðili telur að fjárhæðin, sem hún skuldar varnaraðila, sé mun lægri fjárhæð en varnaraðili telur og vísar því til stuðnings í endurmat á útreikningnum, sem sóknaraðili lagði fram. Kröfugerð sóknaraðila verður að teljast óskýr að því leyti að ekki var í erindi hennar gerð frekari grein fyrir því hver grundvöllur kröfugerðarinnar sé. Í ljósi þess leitaðist nefndin eftir frekari útskýringum á kröfugerð sóknaraðila með bréfi til sóknaraðila dags. 9. febrúar 2015. Óskað var eftir upplýsingum hvaðan endurmatið á útreikningnum stafaði og frekari útskýringu á því hver munurinn væri á endurmati á útreikningi sóknaraðila og endurútreikningi varnaraðila dags. 12. maí og 3. júní 2014. Svör sóknaraðila bárust nefndinni dags. 19. mars 2015, þar sem sóknaraðili vísaði til fyrri kvartana. Viðbótarathugasemdir bárust síðan frá sóknaraðila dags. 30. mars 2015, þar sem sóknaraðili kom á framfæri útskýringum og athugasemdum. Samkvæmt þeim útreikningum sem þar fylgdu virðist sóknaraðili telja að upphafleg vaxtaþrósentu eigi að gilda í uppgjöri aðila en ekki vextir 4. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu. Ekki er rökstutt í erindinu við hvað sú forsenda útreikningsins styðst. Að öðru leyti er ekki ljóst í hverju munurinn á útreikningum sóknaraðila og varnaraðila liggur og ekkert hefur komið fram um hvaðan útreikningar sóknaraðila stafa. Málsástæður sóknaraðila snúa m.a. að uppgefinni hlutfallstölu kostnaðar, en ekki sést hvernig þær styðja við útreikninga eða kröfugerð sóknaraðila. Sóknaraðili virðist í erindi sínu ýmist líta svo á að varnaraðili standi í skuld við hana eða ekki og er útilokað að henda reiður á neinni fjárhæð sem þar um ræðir.

Svo sem að ofan greinir hefur nefndin freistað þess að fá skýrari mynd af kröfum og málsástæðum sóknaraðila með því að kalla eftir svörum við ákveðnum spurningum. Að öllu samanlögðu verður að telja framsetningu sóknaraðila á máli sínu svo brotakennda og óljósa að óhjákvæmilegt er að vísa kröfum hennar frá nefndinni.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Öllum kröfum sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 30. apríl 2015.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir